

Déu i el Cèsar

Dv, 14/10/2011 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Una vegada, era jo a Egipte, i em venia una idea que em costava d'apartar de la ment. Pensava: l'Islam és una religió molt senzilla. Déu és Déu, Mohamed és el profeta; la pregària, l'almoina, el viatge a La Meca, el dejuni del Ramadà... Aquesta idea començà a anar de baixa quan se m'ocorregué aquesta altra: "Doncs, el cristianisme és una mica més complex!".

Aquesta complexitat, derivada del fet que Déu és Déu, i que nosaltres no el podem copsar tal com és sinó tant sols acostar-nos a Ell principalment per l'Amor, es veu molt en l'evangelí que escoltem el Diumenge XXIX de durant l'any: "Pagueu al Cèsar el que és del Cèsar i doneu a Déu el que és de Déu". ([Mt 22, 15-21](#)) Els cristians sabem que una autoritat és necessària. El Cèsar, tant si es diu Cir, a qui Déu porta de la mà, com si es diu Neró o Cal·lígula, a vegades és bo, a vegades dolent i a vegades nefast.

I quina és la relació entre el que hem de donar a Déu i el que hem de pagar al Cèsar. Oh, aquí rau una certa complexitat que es resol en una actitud senzilla: Déu és el Senyor. Si vivim, vivim pel Senyor i si morim, morim pel Senyor... tant i vivim com si morim, som del Senyor", segons la fórmula rotunda de la Carta als Romans 14, 8.

Aquesta actitud, que posa Déu com el Senyor i que dona ple sentit a la nostra vida, ja venia anunciada pel salms, d'una forma al·lusiva i poètica: "Jo no confiava en el meu arc, la meua espasa no em donava la victòria, Tu mateix ens vas salvar dels adversaris" (Salm 44, 8). Però el Salm següent, el 45, 4, diu tot fent el contrapunt: "Cenyeix-te l'espasa valent, vesteix-te d'honor i majestat". Així en què quedem?

La complexitat es resol en una actitud senzilla: ara estem en la crisi. La meua actitud última és la confiança en Déu i remetre tot el meu poble a les mans de Déu. Això em redimeix del secularisme que actua "com si Déu no hi fós" i de l'individualisme que actua com si només hi comptés el meu "jo". Però, ensems, haig d'esbrinar l'origen de la crisi i com en podem sortir. I fent això lloem, estimem i servim Déu a qui trobem en "los pucheros", com deia santa Teresa.

I cada un veurà el temps que el Senyor li demana per resar i el temps que el Senyor li demana per pensar la situació del món present. El temps que hi dediquem serà diferent si he triat el monestir o he triat viure en el món sense ser del món.

De cara a la pura pràctica: estic llegint el llibre de converses del Dr. Broggi (ja centenari) amb el seu net Carles Brasó. El clarivent Dr. Broggi veu en el materialisme l'enemic de la pèrdua del sentit de la vida.

Excel·lent. Jo també diria als joves que busquin Déu com a Senyor. I després els diria que estimin Déu mirant de llançar-se a fer alguna petita cosa d'economia productiva, potser una mel aromàtica amb denominació d'origen, finançada potser amb uns diners de l'àvia. I llavors, ja compartiràs la teua activitat amb qui no

tingui la finançament de l'àvia.

Ja em perdonareu aquests detalls, però els escric per mostrar que allò que paguem al Cèsar és una cosa molt concreta, una iniciativa feta amb esforç, de cara al famós bé comú. I el bé comú és com aquella nina russa ficada en una altra de més gran: l'amor a Déu, Senyor nostre.